

- Meditatie
- Ambtelijke praktijk
- Bijbelstudie
- Kerkelijk actueel
- Boekbespreking

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

Hemelvaart

"En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in de hemel"

Lucas 24:51

Het betekent toekomst voor verlorenen en zaligheid voor rampzaligen.

Bij dit afscheid is geen traan gelaten. De discipelen keren naar Jeruzalem terug met grote blijdschap. Normaal is het hart bij het afscheid nemen van geliefden vervuld met weemoed en verdriet. Het geheim van de blijdschap bij de Hemelvaart is Zijn zegenende Handen. In de kribbe van Bethlehem waren het kinderhanden, nu handen van een volwassene: met een lidteken! En dat lidteken predikt de volle zegen van het evangelie. Het is de zegepraal van het Kruis. Daarom zijn het zegenende Handen. Een eeuwig thuiskomen voor een geestelijk dakloze. Voor een banneling. Hij gaat heen om plaats te bereiden in de hemel voor Zijn discipelen. Het zijn dure plaatsen. Ze hebben Zijn leven gekost. Het lidteken duidt aan dat de vloek is weggedragen. De vloek veranderd in een zegen.

Hemelvaart betekent allereerst feest voor Christus Zelf. Lijden en sterven heeft Hij achter Zich. Zijn werk is voltooid. Het is de kroon op Zijn Middelaarswerk. "En het geschiedde, als Hij hen zegende...". Dit is geen wens, maar een daad. Wij kunnen elkaar slechts de zegen toewensen, maar als Hij Zijn handen zegenend over hen uitbreidt, ontvangen zij tegelijkertijd de zegen.

Deze zegen houdt de vervulling in van de belofte: "En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld" Matth. 28:20. De Hemelvaart is voor Christus verheerlijking, en voor Zijn discipelen winst. Christus gaat met Zijn algenoegzame Offerande naar de hemel, opdat zelfs 't wederhorigst

kroost, altijd bij Hem zou wonen. Deelt u ook in de zegen van Hemelvaart? Velen hebben een gedoopt voorhoofd, maar zij missen de besnijdenis des harten. Zij hebben nooit echt Hemelvaartsdag gevierd.

Gaat het over u? Dan hebt u niet de waarheid gekocht. Dan kent u geen ware vreugde. Hoogstens wat kunstmatige vreugde en genotscultuur. U bent diep te beklagen. U koestert harde gedachten van God, maar u kent niet de voor-smaken van de hemel. U bent niet meer dan een godsdienstig mens, ten diepste gaat u, ondanks al uw godsdienst, op in ijdelheid en lichtzinnigheid. U bent weggezonden in ongerechtigheid en vleselijke gerustheid. Ik vraag u: moet dat zo doorgaan tot u weggevaagd zult worden met de bezem des verderfs naar de buitenste duisternis? Bidt toch gedurig en onophoudelijk of de Heere u door Zijn Almachtige en milde Handen wil zetten op de brede heirbaan van Zijn Koninkrijk. "En het geschiedde, als Hij hen zegende...". zo kunnen zij in de opperzaal bidden om de komst van de Heilige Geest. Die zal hen aangorden. Hen wacht een grote taak, zij moeten Zijn getuigen zijn. Hun getuigenis zal hen echter niet in dank worden afgenomen. Getuige zijn, krijgt al spoedig de klank van martelaar zijn.

De mensen zitten niet op het evangelie te wachten. Overal tegenstand en verzet. Maar bij velen zal door de liefde Gods het taaie verzet stukbreker. Dat kan alleen de Heere. Maar zij moeten

getrouw zijn en moeten met de moed van een leeuw de banier van het evangelie planten in alle creaturen. Gelukkig ieder die zijn ongeluksstaat en doodstaat heeft leren kennen en bewenen. Wat is het nodig dat we door hartvernieuwend genade onszelf in onze ware gedaante leren kennen. Dat is de gedaante van Adam! Dan zult u ook mogen zeggen: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk." Dan zal dat lidteken in Zijn zegenende Handen u duidelijke taal spreken. Daarom kan Hij zegenen. En daarom alleen. En dat sluit alles van de mens uit. Dat leer ik pas verstaan wanneer ik inleef enkel vloek en doem te zijn. Stof en stank. "En het geschiedde, als Hij hen zegende". Het betekent toekomst voor verlorenen en zaligheid voor rampzaligen. Als het Hoofd in de hemel is, zijn de leden van het Lichaam van Christus hemelsgezind. Maar, wat is het daar vaak ver vandaan. Het wordt slechts beoefend in een stervend leven. Hoe meer ik sterf, hoe meer ik leef. Hoe meer ik sterf, hoe meer ik ook zing: "k Zal dan gedurig bij U zijn!" Een godzalig predikant drukte het zó uit: als ik in de hemel kom zal ik het diepst bukken van allemaal, maar mijn stem zal boven allen uitklinken: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw Bloed".

Wijlen ds. P. Beekhuis

Kerk buiten het paradijs.

Jakobus 4: 1-3

Wij zijn kerk buiten het paradijs. Een bekende uitspraak. Ze wordt nogal eens gebruikt. De aanduiding of de uitleg ervan is niet altijd gelijk. Het wonder ontbreekt wel eens. Want het is een wonder van de Heere dat er uit het gevallen menselijk geslacht gemeenten ontstaan. Het is ook een wonder dat gemeenten blijven voortbestaan en dat er levende lidmaten mogen zijn. Het is ook een wonder dat er geroepen dienaren en geschonken ambtsdragers zijn. Soms kan een lange tijd het beeld

van gemeenten niet rooskleurig zijn en dan is het een dubbel wonder dat zij nog bestaan. Zo was het in de tijd van Jakobus. Het gemeentelijke leven ging door. Diensten werden gehouden. Aan samenkomsten ontbrak het niet. Maar hoe was het onderlinge leven. Er waren trieste situaties. Dit waren omstandigheden die aan Jakobus niet voorbijgingen. Als herder van de gemeente kon hij zich hier niet bij neerleggen of zich tevreden stellen met de gedachte dat het van voorbijgaande aard zou zijn. Jakobus meende ook niet dat het een bagatel was. De omstandigheden leken op een oorlogssituatie. Met overtuiging schrijft hij. Welk een schrille tegenstelling is er met wat er staat aan het einde van hoofdstuk 3. Het hoofdstuk eindigt met vrede. De vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor hen die vrede stichten (vs. 18). Dit woord staat niet los van wat Jezus in de bergrede beleden heeft. Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd worden (Matth. 5:9). Vrede en nu oorlog. Welk een contrast! Is de situatie in de gemeente zo ineens veranderd of verergerd? Er is een kwaad, zelfs een zonde die opeens duidelijk merkbaar is. Werd in hoofdstuk 3 gewezen op het misbruik van de tong, nu gaat het om heftige woorden die doen denken aan veldslagen. Wat kan er voor komen, wat kan er zijn in gemeenten. Laten we vandaag de oren en ogen niet sluiten. Wat in alle hevigheid in de wereld wordt bemerkt gaat de gemeente niet voorbij. En staan bijzonder de predikanten op de bres, zij behoren te zeggen: mijn broeders en zusters, het behoort also onder ons niet te zijn. Het zwijgen is zonde. De scherpe verhoudingen kunnen verder gaan dan gemeen-

ten. Het komt voor dat er op elke meerdere vergadering een appel is. Terecht of onterecht. Soms zijn er meer dan één. Het kan zo triest zijn. Zo ook in de dagen van Jakobus. Jakobus heeft het over krijgen en vechterijen. Oorlogen en veldslagen. Op beide situaties wijst de grondtekst. Beide woorden doen denken aan conflicten en botsingen tussen volkeren. In oorlogstermen wordt de onderlinge twist getekend. Voor zover we na kunnen gaan, gaat het niet om leergeschillen. De strijd moet gelegen hebben op het terrein van hebzucht en eerzucht. Gaat het om leergeschillen dan kan de woordenstrijd zeer fel zijn en het persoonlijk leven van de ander kan diep geraakt worden. Een Jehu's ijver kan gehouden worden voor een ijver voor de leer die naar de godzaligheid is. Wat een blindheid kan er zijn. Scheuringen kunnen het gevolg zijn en wat er op volgt. Iemand zei eens: van een kerkscheuring kun je een hartinfarct krijgen. Jakobus 4 vers 1 wijst ons niet op theologische kwesties, maar op materiële situaties. Afgunst en hebzucht kunnen diep ingrijpen. In de Bijbel komen we voorbeelden tegen. Al is het niet letterlijk, maar figuurlijk kunnen er oorlogssituaties voor komen.

De bron van de strijd

Nu laat Jakobus het niet bij de vraagstelling waar wat aanwezig is vandaan komt. Hij wijst op de bron. Komen zij niet hiervan namelijk uit uw wellusten die in uw leden strijd voeren (vs. 1b). De bron van wat is, zegt Jakobus, ligt niet in omstandigheden of lotgevallen, wat zeker het geval kan zijn, maar ligt in de mens zelf. Alles wat is komt van binnen uit. Hierin ligt een les. De kernoorzaak moet opgezocht worden. Wanneer dat niet gebeurt dan zijn

Van de Redactie

Inhoud

In dit nummer van ons blad is een hemelvaartsmeditatie opgenomen van wijlen ds. P. Beekhuis over Lukas 24:51. Ds. M.C. Tanis schrijft over Jakobus 4:1-3 "Kerk buiten het paradijs". Ds. P. Roos schrijft over verwereldlijking. Ds. J.M.J. Kieviet schrijft verder over het avondmaalsformulier. Ds. Hoefnagel geeft een impressie van onze ontmoetingsdag. Tenslotte wat boekbesprekingen.

Zendingsdag Elburg

D.V. woensdag 20 juli, Oosterkerk, Klaverplein 2, Elburg. Dit is een andere locatie dan voorgaande jaren. Het kerkgebouw waar anders van gebruik wordt gemaakt wordt gerestaureerd.

Hemelvaartsdag

In de gang van het kerkelijke jaar zal de hemelvaart van Christus herdacht worden. De Heere geve dat de prediking van het Hemelvaartsevangelie rijke vrucht mag afwerpen.

LCJ

Het LCJ organiseert samen met de HHJO op zaterdag 11 juni D.V. de Kruispuntconferentie Huwelijk. Van 9.00-21.00 uur in de HHK Nijkerk, Henri Nouwenstraat 14. Voor meer informatie madvries@lcj.nl / 0652583877 Het LCJ organiseert D.V. zaterdag 18 juni in de CGK te Meerkerk de Kruispuntconferentie Belijdenis. Voor meer informatie rafokkema@lcj / 06-31992829

Verschijsning volgende nr.

Het volgende nummer van ons blad zal D.V. donderdag 9 juni verschijnen. Kopij graag binnen woensdag 1 juni (in verband met Hemelvaartsdag).

AvH

er oeverloze besprekingen. Het kan een doolhof worden waar men niet gemakkelijk uit komt. Het laat gevolgen zien. Ronduit zegt Jakobus, en hij gaat het bewijzen, uw hart is de bron van alles. Alle lusten komen eruit voort. De wellusten voeren strijd in uw leden. Er dient onder verstaan te worden: uw hartstochten voeren oorlog door middel van uw leden. De wellusten maken zich meester van alle lichaamsdelen en breken zo van binnen uit naar buiten. In de strijd maken zij gebruik van de tong, de mond en de hand. Ook nu gebeurt er wat. Er wordt wat gehoord. Er wordt wat geschreven in kerkelijke kringen, ook nu. Soms met opluchting gepaard: zie zo, dat heb ik gezegd, geschreven of gemaaild. Zelfs anoniem. Wat is er toch veel te bidden en te vragen. Vanzelf niet een enkele keer, maar steeds. Altijd zijn er dreigende gevaren en het hart is onrein en de driften zijn veel. Jakobus zegt hoe droevig de situatie in de gemeenten was geworden.

Het jagen naar

Gij begeert en hebt niet. Gij benijdt en ijvert naar dingen en kunt ze niet verkrijgen. Gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet (vs. 4). Steeds is er maar dat begeren. Wat men ziet of een ander heeft wil men bezitten. Er is toch steeds het jagen naar meer of iets anders. Is dat ook niet een kwaal die er vandaag is? Men wil dit of dat. Iedere keer wat nieuws. In gesprekken moet je niet achter blijven. Je moet mee kunnen spreken over wat je hebt of over waar je geweest bent. Welk een kado's worden gegeven op kinderverjaardagen en wat wordt er niet gepresenteerd. Zeker, het mag. Maar er zijn grenzen aan. Wordt er nog iets gegeven voor op de spaarbank? Dat mag toch geen verleden tijd zijn? Ook dient tevredenheid gekweekt te worden. Er dient gezegd te worden wat tevredenheid doet en werkt. Als er gezongen wordt wees tevreden met uw lot' dan is het laatste geen noodlot. Het is een beschikking door de Heere. Dat geldt ook van ons hebben en houden. Bij de opmerking: gij begeert en ontvangt niet, vermeldt

Calvijn: het gaat over het onverzagbare van het begeren. Hij voegt er aan toe: al werd een hele wereld gegeven, men zou begeren dat een nieuwe wereld werd geschapen. Daarom schrijft Jakobus: gij hebt niet. Het komt bij jullie niet tot verzadiging of tot bevrediging van jullie behoeften. Jullie houding en gedrag zijn daarbij betrokken. Het is maar vechten en krijg voeren (vs. 2). Met haatgevoelens is men vervuld. De houding tegenover de ander die heeft, wat men zelf niet kan verkrijgen, vervult het leven met wrevelige gedachten en gevoelens. Het resultaat daarvan is merkbaar. Die gezindheid, die houding is niet naar de wil van de Heere. Gelijk we van Asaf lezen. Hij was nijdig op de dwazen, zien de der goddelozen vrede, Psalm 73:3. Nu kan er gebeden worden, maar er wordt niets ontvangen. Bidden en allerlei gevoelens en zelfs daden kunnen niet samengaan. Persoonlijk of gemeenschappelijk kan dit aan de orde zijn. Het bidden laat geen verhoring zien. Jakobus schrijft zelfs: Gij bidt en gij ontvangt niet omdat gij kwalijk bidt (vs. 3). Er werd dus gebeden in de gemeenten. In de huizen. Maar de situatie bleef zoals die was of verergerde. Tijdens een pastoraal bezoek wordt soms de opmerking gemaakt: Ik bid, maar waar ik naar uit zie, wat ik nodig heb, wordt niet ontvangen en wat er in de Bijbel staat houdt me bezig. Gij bidt en ontvangt niet omdat gij kwalijk bidt. Dominee, hoe moet het? Na het aandachtig luisteren moet de pastor het Schriftgegeven voorlezen en wijzen op het verband en zo waarom de waarschuwendende woorden gesproken zijn. De wijze waarop het geschiedt dient niet corrigerend, maar onderwijzend te zijn. Heel de tekst door. Wat Jakobus schrijft dient meegenomen te worden. Het kwalijk bidden laat een gevolg zien. Ge ontvangt niet opdat men het gevraagde niet in eigen wellusten, in genotzucht, zou doorbrengen. Een zuivere handleiding hebben we in de kanttekening van de Statenvertaling. Daar staat: het kwalijk bidden en het onverhoord zijn houdt verband met dat ge met het verlangde uw kwade

begeerlijkheden zoudt mogen voldoen en voeden. De gebeden zijn hebzuchtige gebeden. Het zijn ik-gerichte gebeden en die worden niet verhoord. Wel de gebeden die gericht zijn op de vervulling van de tijdelijke en geestelijke nooddrift. In Zijn wijsheid bepaalt de Heere de tijd en wijze maar het laat niet tevergeefs op zich wachten. Woorden tot bemoediging, tot aanhouden heeft hij gegeven aan nietsbezittende mensen. Zelfs aan onwaardigen. Psalm 81:12 staat als een rots. Onwankelbaar en zeker de eeuwen door. Welk een troostvolle, sterkende woorden kunnen gesproken worden tijdens het pastoraat. De pastor zelf zal de vrucht niet ontgaan. In Spreuken staat: de zegenende ziel zal vetgemaakt worden (11:25). Welk een kanttekening wordt gegeven. De ziel der zegening dat is die met weldoen een zegen voor anderen is. Onder vetgemaakt worden moet verstaan worden: dat is hij zal zeer gezegend worden en gans welvaren. Hieronder valt het contact, het spreken van elke ambtsdrager, maar zeker van een predikant. Hij heeft als eerste het contact met zijn gemeenteleden. Het pastorale contact kan zo sterkend zijn. Sterkend in het geloof in de drie-enige God. Vastgelegd in het onfeilbare Woord. Voor het persoonlijk en het ambtelijk geloof. Dit houdt verband met het feit dat bijzonder een predikant soms bemerkt dat men kerk is buiten het paradijs. Maar troostvol is: Hij Die geleden heeft buiten de legerplaats, vergeet en verlaat niet. Hij is de getrouwe Koning-Ambtsdrager die Zijn nietige, niets kunnende, niets bezittende ambtsdragers steeds geeft wat nodig is, niet om te heersen, maar om te dienen. Dienen wordt de lust van het leven. Gedreven door de liefde van de Priester Jezus Christus. Zo kan het ook in de kerk goed zijn. En dat buiten het paradijs! Halle-lujah, lof zij de Heere.

M.C. Tanis

*Wat men ziet
of een ander
heeft wil men
bezitten. Er
is toch steeds
het jagen naar
meer of iets
anders. Is dat
ook niet een
kwaal die er
vandaag is?*

Verwereldlijking

Prof. Dr. A. van de Beek is bekend geworden door zijn scherpe analyses over de positie van de Kerk. Scherp omdat hij de eigenlijke nood van de Kerk diep peilt. Velen, zo zegt hij, passen slechts op de winkel; dat wil zeggen, ze modderen voort zonder werkelijke hoop. U kent dat wel: bijzondere diensten, versimpeling van de prediking, aanpassingen aan de wensen van de moderne mens. Van de Beek meent echter dat er een oordeel over de Kerk ligt. Dat is niet weg te nemen door menselijke, halve maatregelen.

Ook anderen hebben dergelijke geluiden laten horen. Ds. Dekker, studiesecretaris van de Bond voor inwendige zending, zoekt het in een soortgelijke richting. De Kerk bevindt zich in een diepe geloofs-crisis. Ik kan mij vinden in veel wat door hen gezegd wordt. Van de Beek gebruikte het woord “secularisatie”, wat betekent dat de Kerk verwereldlijkt is. Haar burgerschap ligt in de hemel, maar ze heeft zich helaas verloren in de wereld. Over dat laatste gegeven wil ik enkele gedachten op papier zetten.

In welke zin is de Kerk verwereldlijkt? We hebben het hierbij om een breed en veelomvattend begrip. Laat ik trachten enkele facetten nader te bezien.

Wereldgelijkvormigheid wordt nader aangeduid als een zaak van de levensstijl. We kunnen denken aan uiterlijk waarneembare zaken zoals kleding. Daarmee hangt meer samen, zoals u begrijpt. Wie zich kleedt naar de code van de wereld, vergeet dat Gods Woord ook voorschriften geeft voor de buitenkant. Het getuigt van werelddenken als christenen zich modern-alternatief kleden in de stijl van nonchalance; het is ook werelddenken als zij uitsluitend dure en exclusieve kleren aan hebben in een klassieke stijl. In beide voorbeelden gebruiken we de term “werelddenken” dan wel in een andere betekenis. Ik wil het hier nu niet over hebben, al is de zaak van belang.

Verwereldlijking heeft ook alles te maken met de theologie en de prediking. Het is aangrijpend hoe de kerk, die stuiptrekkend ten onder lijkt te gaan, zich ten doel stelt de

wereld te bereiken. De kern van de boodschap dreigt in verregaande mate aangepast te worden aan de wensen van de moderne wereld, die zich ook als lid van de gemeente vertoont. Is het te moeilijk, dan selecteren we op simpelheid. Stoot het af dan nemen we de aanstoot weg. We hebben er alles voor over om de wereld te bereiken. Dat is een goed streven, maar alleen binnen de kaders van de Schrift. Als we echter de eisen wegnemen ten gunste van de beloften, dan gaat het kind met het badwater overboord. Als we de Wet inslikken ter wille van het Evangelie, dan doen we afbreuk aan dat Evangelie zelf. Ik las pas nog die veelzeggende woorden van Christus in Johannes 7: “De wereld kan u niet haten, maar Mij haat zij, omdat ik van haar getuig dat haar werken boos zijn” (vers 7). Zo stond de hoogste Profeet tegenover de wereld. Dat kan nu niet anders zijn. Hebben we deze stellingen nog wel in beeld of haat de wereld ons niet meer? Er is nog meer. Verwereldlijking in de levensstijl, in de prediking en ook in het hart.

De feitelijke kenmerken van een christen moeten we immers niet allereerst zoeken in de buitenkant, al heeft deze wel alles met geloven te maken. Calvijn geeft drie zaken aan: zelfverloochening, kruisdragen en de overdenking van het toekomstige leven. We kunnen dit vanuit Gods Woord uitbreiden met: reinheid in de wandel, eerlijkheid in het beroep, barmhartigheid jegens de ellendigen, trouw

aan de belijdenis. Deze typering gaat een spa dieper dan de dingen van de uiterlijke waarneming. We moeten derhalve de wereldgelijkvormigheid ook en vooral zoeken in een geestelijke grondhouding, waarin men innerlijk leeft volgens wereldse beginselen. Gods Woord spreekt hier bijvoorbeeld over in Romeinen 12: 1 en 2. Het gaat daar om de vernieuwing van ons gemoed en het offer van ons leven. Duidelijke kenmerken van de postmoderne mens anno 2011 kunnen we zoeken in zaken als materialisme, hedonisme (genieting van de opbrengsten van het moderne leven), egocentrisme. Er is natuurlijk meer. Het is een uiterst ernstige zaak als christenen deze moderne kenmerken overnemen. Alles is dan gericht op het hiernummaals. We moeten opkomen voor onszelf en onze eigen rechten en belangen. We laten ons leiden en beïnvloeden door de waan van de dag, zoals we deze via de media tot ons kunnen nemen. We verliezen ons in de grote sportmanifestaties, zoals deze zich altijd wel op de een of andere manier aan ons voordoen. Pauw en Witteman, Andries en Thijs boeien ons meer dan Wisse of van der Schuit. Geestelijke zaken raken op de achtergrond. De uitvaartverzekering hebben we beter voor elkaar dan het antwoord op de vraag hoe we rechtvaardig voor God zullen verschijnen. We hebben niet meer zo heel veel belang bij de eigenlijke inhoud van de preek; we kunnen hooguit nog enige passie opbrengen voor de persoon van de voorganger. Er zijn zwaarwegende argumenten om de richting van de tweeverdieners op te gaan, waardoor de jacht van het moderne leven toeneemt. Onze enige vrije dag is dan eigenlijk nog de zondag en dus komt de kerkgang onder druk. Het gezin staat ook onder ons ruim bloot aan invloeden van de wereld; je kunt merken aan de vele scheidingen e

We hebben er alles voor over om de wereld te bereiken. Dat is een goed streven, maar alleen binnen de kaders van de Schrift.

de alternatieve samenlevingsvormen, die ook onder ons voorkomen. Schipperen met compromissen noemen we anders; we spreken liever van evenwicht. Zo hebben we trouwens allerlei verzachtende omschrijvingen voor dingen, die eigenlijk ondermijnend zijn. Ziedaar enkele trekken van de moderne kerkganger. Ik bedoel dan vooral diegenen in wier leven de secularisatie al ver is binnengedrongen. Er zijn er gelukkig ook, eveneens in verblijdende aantallen, die zo niet willen denken; zij trachten juist bewust en gemotiveerd en met overtuiging de dienst van de Heere voor te staan. Maar ook zij voelen wel de zuigkracht van deze tijd. Onze tijden gelijken op een stroomversnelling, een waterval, waarin alles in beweging is. Een halve eeuw geleden leefden de mensen in een rustig, dorps tempo. Nu is alles vluchtig en gespannen, inspanning leidt tot overspanning. In die maalstroom leeft de Kerk. Leven wij. Wij allen voelen ons soms verscheurd en innerlijk verdeeld. We vinden allerlei dingen "dubbel", zoals we dat noemen.

De toch al dunne wand tussen de binnenkamer en de woonkamer als beeld van het dagelijkse leven hebben we er soms tussenuit gehaald. Wat betekent dat de ware vroomheid ons door de vingers heen glipt.

Hoe kunnen we ons wapenen tegen deze machtige aardschokken, die ons bestaan ontwrichten? Is er wel een krachtige afweer, een deugdelijk "filter" denkbaar tegen internet en blackberry? Welke Kerk of welke Synode weet duidelijk richting te geven aan deze machtige vensters naar wereld en hel? Er zijn er vrijwel niet die echt weten hoe hiermee om te gaan en die verweer weten te bieden tegen de verzoeken. Dat alles maakt onze eeuw ingewikkeld. De woorden van de apostel over de geestelijke boosheden in de lucht zijn reëler dan ooit. Als het 's zondags in de kerk nog gaat over wedergeboorte en rechtvaardiging, zijn dat vreemd klinkende woorden temidden van de slogans van deze tijd. En wie denkt dat één kerkdienst per zondag de oplossing is, denkt

naïef en ondiep en miskent de ernst van de gevaren.

Is er nog een rustig eilandje in de bulderende bergstromen om ons heen? Dat vragen opvoeders zich af. Ouders spannen zich consciëntieus in om hun kinderen te behoeden voor de verzoeken. Temidden van deze verwarring spreekt van de Beek dan over de feitelijke oorzaak van alle moeiten en dat zoekt hij in de verwereldlijking (secularisatie). Dat is de diagnose.

Wat is de therapie? Is er nog bekering mogelijk nu wij allen min of meer vergiftigd zijn door het moderne bestaan? Bij de Heere zijn alle dingen mogelijk. Hier ligt dan ook de enige uitweg. Deze wordt eerst actueel als we zien dat ons werkelijk geen enkel ander middel rest. Vanuit een levend geloof alleen zullen we de consequenties van het leven met God kunnen aanvaarden. Gods Woord wijst ons de woestijn als de enige verblijfplaats van de Kerk. De weg daarheen is een vluchten uit het Sodom van deze tijd. De vrouw, die het Kind baarde, moet vluchten voor de draak en dus lijken haar kansen minimaal. Maar de Heere heeft haar daar een plaats bereid. Zij kan op de markt van het leven wel niet meer echt kopen en verkopen, maar toch houdt de Heere haar gedurende die lange tijd in leven. Met dit geloof gaat de bekering gepaard waardoor men de wereld verlaat, de oude natuur doodt en in een nieuw godzalig leven wil wandelen. Maar is dat nog wel mogelijk? Kunnen we werkelijk deze wereld ontvluchten? Hadden we indertijd de TV buiten ons bereik kunnen houden en kunnen we nog een dam opwerpen tegen de media van dit moment? Kunnen we zonder internet en mobieltje? Of zouden we zodanig met Gods Geest vervuld kunnen worden dat we met Jakob en zijn gezin de afgoden uitleveren, omdat we onze vreugde daarin niet meer kunnen vinden? Dat kan, niet vanuit eigen kracht, wel vanuit de kracht van het Evangelie van Jezus Christus.

Het is eigenlijk heel eenvoudig. In Jesaja 30 horen we ook van

een diepe crisis. Het volk stopt de profeet de mond. Israël zoekt hulp bij Egypte, bij de mens. Terwijl de Heere wacht om genadig te zijn. De Heere zegt dan tot het volk:

"Door wederkering en rust zoudt ge behouden worden, in stilheid en in vertrouwen zou uw sterkte zijn; doch gij hebt niet gewild" (vers 15). Dat lijkt een rust die voor onze drukke tijden nauwelijks nog betekenis kan hebben. Toch zal dit woord haar geldigheid bewijzen, ook voor onze dagen. De tijden zijn moeilijker en ingewikkelder dan ooit en de verzoeken loeren op elke hoek van de straat, maar de moeiten van Daniël in de kuil der leeuwen was niet geringer en toch werd hij daaruit verlost. Laat dat u en mij hoop geven omdat hier de enige mogelijkheid ligt voor de Kerk. Waar dit vertrouwen ontstaat en gewerkt wordt, daar verbleken alle andere schuilkelders die een sterveling zich denken kan. Hoe heeft de Heere deze wereld in Zijn algemene genade telkens weer nieuwe deuren willen openen. En hoe ook heeft Hij door de eeuwen heen Zijn Kerk staande gehouden. Het lied klinkt daarom nog voor hen die vragen naar de Heere en Zijn sterkte: "Bezwijkt dan ooit in bitt're smart, of bange nood mijn vlees en hart, zo zult Gij zijn voor mijn gemoed, mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed".

P. Roos

En te allen tijde zijn er geweest, en zullen er zijn, die zichzelf houden te dezen voor wat ze in wezen niet zijn. En wel op tweeërlei manier. Sommigen houden zichzelf voor onbekeerd, en toch is er een beginsel van genade in hen. Anderen menen, dat zij bekeerd zijn, en helaas hun werken zijn niet vol gevonden voor God.

G. Wisse,

De bekering des mensen.

*Is er nog
een rustig
eilandje in de
bulderende
bergstromen
om ons heen?
Dat vragen
opvoeders
zich af.*

Werkendam, 7 mei 2011

Het was stralend mooi weer op onze Bewaar het Panddag. Jammer dat ik geen camera bij me had, want ik had tussen de beide samenkomsten door buiten hele mooie plaatjes kunnen schieten. Fijn als de dag echt een ontmoetingsdag mag zijn. Al komen we samen voor het Woord, we komen ook samen voor elkaar. Echte ontmoetingen en gesprekken van hart tot hart kun je zelf niet maken, maar het is fijn als het daar toe komt. Ook konden we de zorgen delen, die er kerkelijk zijn, maatschappelijk en wereldwijd.

Omdat onze Panddagen echte ontmoetingsdagen zijn ga je echter ook mensen missen. Trouwe bezoekers die oud en ziek worden en daarom niet meer kunnen komen, bezoekers die de grote reis al hebben gemaakt en niet meer onder ons zijn en mensen die op de dag van samenkomst andere dingen hebben. Ja, je moet soms kiezen. Er is altijd veel te doen.

Veel te veel soms

De opkomst viel 's morgens nog niet tegen, maar 's middags was het een stuk minder. Normaal hebben we onze dag op de zaterdag na Pasen, maar dat kon nu niet; misschien dat dit ook nog een rol heeft gespeeld..

Maar we kwamen dus vooral om stil te zijn en te luisteren. En zalig is hij die het Woord hoort en het bewaart. We hebben veel goeds meegekregen. Vier sprekers en één thema. Ik denk nog vaak aan vroeger, toen we op ene dag wel zes sprekers hadden, met allemaal verschillende onderwerpen. Zoals we het nu doen is een grote verbetering, en het wordt erg op prijs gesteld. Dat merken we wel aan de reacties.

Omdat het dit jaar 450 jaar geleden is dat Guido de Bres zijn geschrift, de onder ons bekende Nederlandse Geloofsbelijdenis, over de kasteelmuur in Doornik wierp, dachten ook wij er op onze Panddag aandacht aan te besteden. Zo

gezegd, zo gedaan. We spraken daarom deze dag over *het geschenk van de belijdenis*, over de belijdenis als *antwoord op het Woord*, vervolgens over de belijdenis als *wapen tegen de ketterij*, en tenslotte over *de beleving van de belijdenis*.

De morgenvergadering werd geopend door de voorzitter van ons bestuur, ds. M.C. Tanis. We waren blij hem weer te mogen ontmoeten, zeker na het ongeluk en de nasleep ervan. We zongen uit Psalm 119 de verzen 45 en 65, en na gebed en schriftlezing uit 1 Timotheus sprak hij over het geschenk dat we van God hebben gekregen in dit kostelijke belijdenisgeschrift. Nee, we zien de NGB niet als een tweede bijbel, maar wel als een Godsgeschenk. Het is erg als ook dit geschrift wordt gezien als een museumstuk, wel van enige waarde, maar niet voor het heden. We kunnen de belijdenis formeel aanvaarden, maar leven we er bij? Ook als we de NGB slechts zien als een erfstuk en niets meer wordt de NGB niet echt als een goddelijk geschenk gezien en daarom niet op zijn waarde geschat.

Het was de wens van moeder de Bres dat het kind dat zij verwachtte een prediker mocht worden en die wens is vervuld. Al heeft zij haar zoon om die reden ook weer verloren: hij werd immers geen prediker van de roomse leer, maar van Gods Woord! Guido de Bres werd door Woord en Geest overtuigd en bekeerd en werd een vriend en metgezel van medestrijders voor de waarheid, zoals a Lasco, Datheen en Calvijn. De Heere heeft hem verwaardigd in Zijn dienst te staan en ook de martelaarskroon te dragen. Het werk van God in hem wordt duidelijk uit zijn brieven. Guido stierf in 1567 door ophanging, maar hij stierf in het geloof. Gedenk uw voorgangers en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling. Dit te weten

van de Bres doet ons temeer de NGB waarderen als een geschenk van de hemel.

Ds. Tanis liet zingen Psalm 108 de verzen 1 en 2, waarna ds. P. Roos de kansel beklom. Hij sprak over de belijdenis als een antwoord op het Woord. Het Woord van God vraagt om een antwoord, een persoonlijk antwoord.

Over hetgeen ds. Roos heeft gezegd kan ik nu verder zwijgen, omdat hij daarover zelf geschreven heeft in het vorige nummer van ons blad. Na het zingen van Psalm 56 vers 5 en dankgebed, brak de middagpauze aan. Koster Donker en zijn helpers bedienden ons weer gastvrij en hulpvaardig en ook denken we aan de dames van de kinderopas. Hun werk wordt ook altijd weer gewaardeerd, en niet te vergeten Jos Biesheuvel, die de hele dag onze organist was! Br. Lankhaar stond weer achter een rijk gevulde boekentafel. Het boek van ds. D. Slagboom over de NGB, "Belijden en Beleven" lag er ook bij, en dat was erg gepast op onze dag rond hetzelfde thema.

De middagvergadering werd geopend om 2 uur door ds. M.C. Kempeneers van Elburg. Na het zingen van de Avondzang de verzen 5 en 6 en gebed, werd gelezen uit Mattheus 24 en wel de verzen 23 tot en met 35. Ds. Kempeneers sprak dus over de belijdenis als een wapen tegen de ketterij. Het is zorgelijk als de belijdenisgeschriften en de prediking uit met name de Heidelberger in het gedrang komt. Onze belijdenisgeschriften markeren immers onze identiteit? Dat was ook het motief voor Guido de Bres. Er moest een kerk geformeerd worden, een kerkverband, waarin de belijdenis naar Gods Woord norm moest zijn. De nog verstrooide gelovigen moesten bijeen vergaderd worden rondom de belijdenis en met diezelfde belijdenis moest de dwaalleer worden ontmaskerd. En wel op twee fronten, de roomse kerk en

Ook als we de NGB slechts zien als een erfstuk en niets meer wordt de NGB niet echt als een goddelijk geschenk gezien en daarom niet op zijn waarde geschat.

de wederdopers. In de NGB worden de sadduceën genoemd, de manicheëen, de epicuristen en de pelagianen. De Bres gebruikte het geschrift dus als een verdediging van de Waarheid en als een wapen tegen de leugenleer. Dat is ook in onze tijd nog steeds nodig. De dwaalleringen vinden ook vandaag ingang, de op de mens gerichte tijdgeest en het verwerpen van het gezag. Men komt tot allerlei vrije gedachten bijvoorbeeld over homofilie. Het moderne levensgevoel en de vermeende autonomie van de mens staan haaks op wat Schrift en belijdenis zeggen over de mens die verdorven is en geen vrije wil heeft. De dwaling van het positieve mensbeeld tast wezenlijke Schriftuurlijke waarheden als de verkiezing van eeuwigheid en de verdorvenheid van de mens aan en leiden tot een vals Godsbeeld en Christusbeeld. In het gelezen Schriftgedeelte worden een aantal tekenen der tijden genoemd. Ook die van een valse leer. De verkondiging van een valse Christus, zie hier en zie daar. Maar we zien dat er een zogenaamde 'bloedloze Christus' wordt verkondigd, een Christus los van het Borgwerk, door velen wordt de doodstaat van de mens verzwegen, alsmede een eeuwige straf. Dit is heel ernstig. De spreker verwees nog naar het boek van ds. Slagboom en bijvoorbeeld artikel 14 van de NGB. We zongen Psalm 119 de verzen 17 en 69 en tevens werd er opnieuw gecollec-

teerd. De collecte bracht op 1450 euro! De laatste spreker van onze ontmoetingsdag was ds. K. Visser van Barendrecht. Hij geeft, net als in de synagoge zittend onderwijs, maar het was de moeite waard om naar te luisteren. Komt de beleving, de bevinding, niet aan de orde in de NGB? Wel zeker, zo zei ds. Visser. Kijk maar eens naar artikel 29. Dit artikel noemt enkele merktekenen der christenen, als het geloof, het aannemen van Christus, het vlieden van de zonde en dergelijke. Begint Guido de Bres met Christus? Ook hij leert de toeleidende weg. De Heilige Geest ontsteekt het geloof. De toespraak van ds. Visser ging langs de volgende drie punten. Hoe wordt iemand een christen. Hoe komt een christen openbaar en welke geloofsstrijd kent een christen. Door de zalving met de Heilige Geest word ik wat ik niet ben, een waar christen, die zijn zaligheid leert zoeken buiten zichzelf. Wat heeft hij van zichzelf immers, om voor God te kunnen bestaan? De boom door God geplant gaat vruchten voortbrengen, zoals het vlieden van de zonde, het najagen van de gerechtigheid, de liefde tot God en de naaste en het niet afwijken van de rechte leer, het kruisigen van het vlees met zijn begeerten. Gods kind komt midden in de strijd terecht. In zichzelf zijn ze bezet met een grote zwakheid. Men kent een klein beginsel van

die nieuwe gehoorzaamheid, zo ervaart men en men wordt honderig naar de gerechtigheid die in Christus is. Zaken werden bij de naam genoemd, zo dat we ons konden toetsen. Geve God dat we als hoorders tot onszelf mogen inkeren. Wat ken ik er van? Een uitwendige belijder zijn is niet genoeg. Ken ik God, mezelf, de Christus? We zongen Psalm 89 vers 8 en na het dankgebed Psalm 138 vers 4. Ds. Visser eindigde met de bede uit de Avondzang en daarna gingen we weer uiteen. Velen laten na afloop zien nog geen haast te hebben. Napraten, koffie drinken, de boekentafel bezoeken, het hoort er allemaal bij. We mogen weer terugzien op en goede dag. Ook deze Panddag was een dag waarop in het gebed de voorbede voor onze kerken niet gemist werd. Laten we het persoonlijk ook niet vergeten. De TU in Apeldoorn werd aan de Koning der Kerk opgedragen en ook de emeritus predikanten. We waren blij ook ds. Vlietstra met zijn echtgenote te ontmoeten. De Heere gedenke ook aan hen bij het klimmen der jaren! Wat een voorrecht het Woord nog te mogen verkondigen als we oud geworden zijn. Ouderen vallen weg. Wat een voorrecht om te zien dat de Heere jonge knechten in Zijn wijngaard uitstoot. Zijn werk gaat door! Maar dat is niet vanzelfsprekend. Het is een groot wonder!

K. Hoefnagel

*Hoe wordt iemand een christen.
Hoe komt een christen openbaar en welke geloofsstrijd kent een christen.*

Sprekend verleden

Johannes Beukelman over de hemelvaart

Johannes Beukelman leefde van 1704-1757, was predikant te Drie-huizen, Alblasserdam, Zierikzee, Hoorn, Rotterdam en Den Haag. In de gang van het kerkelijke jaar ligt de herdenking van de hemelvaart weer voor ons. Johannes Beukelman heeft aan dit heilsfeit

aandacht besteed in zijn preken. Iets daarvan willen we doorgeven. De preek gaat over Hand. 1:9 "En als Hij dit gezegd had, werd hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolke nam Hem weg van hun ogen." De preek begint met een vooraf

spraak, zoals dat vroeger wel vaker het geval was in de preken die gehouden werden. Vanuit de hogepriester van het Oude Testament worden lijnen getrokken naar Christus, de grote Hogepriester van het Nieuwe Testament. De hogepriester ging met bloed van

Voor Gods kinderen is het ook belangrijk dat Christus is ingegaan in het hemels heiligdom. Christus bidt daar voor Zijn Kerk.

het offerdier in het heilige der heiligen. Christus is met Zijn Eigen bloed ingegaan in het hemels heiligdom. We lezen de volgende regels: "Trouwens, zo is Christus ook, als het tegenbeeld van Israëls Hogepriester, ingegaan in het ware Heilige der heiligen, om te verschijnen voor het aangezicht van God voor de uitverkorenen, toen Hij, opgestaan van de doden, na een veertigdaags verblijf hier op aarde, triomferend ten hemel is opgevaren, volgens het verhaal van Lukas in onze voorgelezen tekst."

Vervolgens spreekt Beukelman over de tijd van de hemelvaart. De tekst zegt daarvan: "En als Hij dit gezegd had." Christus had aan Zijn discipelen nog onderwijs gegeven aangaande dingen van het Koninkrijk van God. Met zegenende Handen is Christus ten hemel gevaren. Het was op de veertigste dag na de opstanding dat Christus terugkeerde naar de hemel en opgenomen werd ten hemel. Vanaf de Olijfberg voer Christus ten hemel. De hemelvaart van Elia was een voorafschaduwing van de hemelvaart van Christus.

Beukelman spreekt ook over de manier waarop Christus ten hemel voer. Hij deed dit voor het oog van Zijn discipelen. Na de opstanding heeft Christus Zich alleen vertoond aan Zijn volgelingen, zo ook bij de hemelvaart. Niet geheel Jeruzalem is getuige geweest van de hemelvaart. Alleen de discipelen zijn tegenwoordig geweest bij de hemelvaart. De discipelen waren getuigen geweest van de wonderen die Hij deed, van het lijden van Christus en nu ook van Zijn hemelvaart. De discipelen hebben Christus niet ten hemel zien ingaan, ook hebben zij niet gezien hoe Hij plaatsnam aan de rechterhand van Zijn Vader. Een wolk nam Hem weg van hun ogen. Die wolk wordt door Beukelman een zegewagen en triomfkoets genoemd waarop Christus al zegepralend de hemel inreed. Iets mochten de discipelen zien opdat het ongeloof geen voorwendsel zou hebben. Maar niet alles werd gezien opdat het geloof werkzaam zou zijn in verwondering.

De hemelvaart is *vervulling* van meerdere voorzeggingen uit het Oude Testament. We zingen in Psalm 47: God vaart voor het oog met gejuich omhoog. Er valt ook te denken aan Psalm 68: 19. "Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd, Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!" De hemelvaart van Henoch en Elia werd vervuld in de hemelvaart van Christus. Ook het ingaan in het heiligdom door de hogepriester werd vervuld in het ingaan van Christus in de hemel. God de Vader wilde Zijn Zoon weer bij Zich hebben na volbracht werk op aarde. Vanuit de hemel gaat Christus werken op aarde door Zijn Woord en Geest. Voor Gods kinderen is het ook belangrijk dat Christus is ingegaan in het hemels heiligdom. Christus bidt daar voor Zijn Kerk. Christus is heengegaan om plaats te bereiden voor Zijn Kerk. Na de hemelvaart zou ook de Heilige Geest uitgestort worden.

De uitgebreide *toepassing* maakt onderscheid tussen diverse soorten hoorders. Er zijn er die aardse en vleselijke dingen bedenken. Zij zijn *aardsgezind*. Zij denken aan bezittingen, geld en winst. Zulke hoorders leven op deze wereld alsof zij er altijd zullen blijven. Eerlijk zegt Beukelman dat zij geen deel aan Christus hebben. We lezen het volgende: "Welke grond, dat gij deel hebt aan Jezus, Die opgenomen is in de hemel, om u daar een plaats te bereiden, omdat u zelf u een plaats bereidt op de aarde, daar u nog zo zwoegt, draaft en loopt in het renperk van deze wereld, dat het stof u in de ogen stuift? Denkt eens aan de hemel en die eindeloze hemelgoederen, volmaakte kennis, liefde, vreugde, welke bekeerden en gelovigen, door een vol genot van Gods zalig aangezicht, daar bezitten zullen. Vergelijkt daarbij de tegenwoordige wereld met al haar vermaak, weelde, pracht, staat, voordelen, kortom, met al het goed, dat hier te vinden, en zo ijdel, zo nietig, zo zielverderfelijk is, - en zegt gij-zelf: welk van beiden is te verwerpen of te wensen?"

- Nu, zult u de hemel op aarde zoeken? Wat is dat anders, dan de hemelvaart van de Heiland te verloochenen, en daar geen plaats te willen hebben, waar Jezus de Zijnen heeft plaats bereid? Ongelukkige mensen! Die God de hemel zouden willen laten, wilde God hun de aarde laten. Zegt toch eens, gij blinden! Wat vindt u hier, dat u zo bekoort en betovert? - Zingt, springt, klinkt, drinkt, en spat uit tot alle dartelheden; zal dit uw ziel gerust stellen? U loopt met snelle schreden naar de dood en eeuwigheid. Zo u de zonden en wellusten niet wilt verlaten, zij zullen u verlaten. En wat zal in de dood uw geld, goed, staat, vermaak, uw wellust baten? U hebt uw onsterfelijke ziel te behouden of te verliezen. Gaat u dat schrikkelijk onderscheid niet ter harte? Kan het u evenveel zijn, eeuwig gelukkig of ongelukkig, eeuwig in de hemel of in de hel te zijn? Bedrieg u niet, o zondaar! Zo Christus uw voorspraak niet is, zal Hij uw schromelijke Rechter zijn; zo u geen plaats in de hemel zoekt, u zult in het helse vuur neergestort worden."

Er zijn er ook die anders zijn dan de aardsgezinde mensen. Sommigen van hen stellen zich ermee tevreden dat zij de naam hebben dat zij naar de hemel gaan, voor de hemel leven en een goede naam hebben bij Gods kinderen. Zulken hebben de naam dat zij leven, maar zij zijn dood. Anderen spreken over Jezus en de hemel, zonder werkelijk genade te kennen. Dat zal hun niet baten. Een papegaai kan de hele geloofsbelijdenis nazeggen, maar heeft daardoor geen deel aan de inhoud van die geloofsbelijdenis. Er zijn er die met Gods kinderen willen sterven, maar niet met hen willen leven. Bileam is daar een voorbeeld van. Sommigen lijken te gaan wandelen op de smalle weg, maar doen het toch niet. Denk aan de zoon die tot zijn vader sprak te gaan, maar hij ging niet. Anderen zijn aan de buitenkant godsdienstig, maar sterven in hun ongerechtigheid. Weer anderen maken wel drukte, maar het is toch niet echt. Van zulke mensen wordt terecht gezegd: 'Zij spreiden vleugelen van

godvruchtigheid uit, maar heffen de voeten van de aarde niet op.' Wie hebben dan deel aan Christus? Beukelman schrijft: "Hoor, het zijn alleen dezulken die Hem zowel door Zijn Geest in hun hart als in de hemel hebben." "De Heilige Geest werkt met kracht het geloof in hun ziel, waardoor zij Hem omhelzen, aannemen, zich met Hem verenigen, en door het geloof in hun harten doen wonen, Efeze 3:17." Christus is hun meer waard dan duizenden werelden. Gods kinderen hebben bevindelijke kennis van het nabij Hem te zijn en het verre van Hem te zijn. Het eerste geeft blijdschap en het tweede brengt droefheid. Er is reden voor Gods kinderen zich te verblijden en zich te verheugen in de hemelvaart van Christus. Hun

Koning is immers als Overwinnaar ten hemel gevaren. De preek wordt als volgt beëindigd: "Laat uw wandel, uw gedachten, uw begeerten en verlangens naar Jezus, naar boven naar de hemel zijn; daar waar uw schat is, laat daar ook uw hart zijn. Weet ondertussen, begenadigden! Dat u door het geloof deel hebt aan Christus' hemelvaart, en dat Hij voor u ten hemel is opgenomen, en o wat steekt hierin geen grote troost voor u! – Troost tegen de verdrukkingen en vervolgingen van de wereld; Jezus is ten hemel opgenomen, om van daar de vervolgingen van Zijn Kerk en Zijn volk gade te slaan, die rekenende, alsof ze Zijn eigen persoon werden aangedaan, en de verdrukkingen toeroepende: 'Saulus, Saulus, wat

vervolgt gij Mij?'- Troost tegen de aanklachten van de duivel en van de wet; Jezus is in de hemel opgenomen, om over alle die vijanden te zegepralen. Troost tegen uw dagelijkse zonden en gebreken; Jezus is in de hemel opgenomen, om daar uw Voorbidder te zijn; 1 Joh. 2: 1 en 2. Troost eindelijk tegen de dood; Jezus is in de hemel opgenomen om u daar een plaats te bereiden, en u door een zalige dood bij Zich op te nemen. Daar zult u dan Jezus gekroond zien met eer en heerlijkheid, waar geen wolk Hem ooit zal wegnemen van uw ogen, maar u u eeuwig verlustigen zult in Zijn tegenwoordigheid. Amen."

A. van Heteren

*Hun Koning
is immers als
Overwinnaar
ten hemel
gevaren.*

De praktijk der godzaligheid

Het avondmaalsformulier (50)

"... dat is: zo dikwijls als ge van dit brood eet en van deze beker drinkt, zult ge daardoor als door een gewisse gedachtenis en pand vermaand en verzekerd worden van deze Mijn hartelijke liefde en trouw jegens u, (...) even zeker als een iegelijk dit brood voor zijn ogen gebroken en deze beker hem gegeven wordt en gij die tot mijn gedachtenis met uw mond eet en drinkt."

In zijn brief aan de gemeente van Efeze schrijft de apostel Paulus uitvoerig over de inzetting van het huwelijk. De verbondsgemeenschap van man en vrouw heeft haar oorsprong in het ongerepte paradijs. Daar en toen al heeft de Heere dit levensverband gegeven aan de mens die hij had geschapen. Nog voordat de zonde haar intree in deze wereld had gedaan, gaf de Heere aan de mens de grondwet van het huwelijk. 'Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten en zal zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn' [Gen. 2: 24]. Opvallend dat dit woord telkens in de Heilige Schrift terug komt,

opgetekend zowel uit de mond van de Heere Jezus [Matth. 19: 5], als beschreven door de apostel in zijn genoemde brief [Efeze 5: 31]. Maar nu is dit het bijzondere dat Paulus de huwelijksrelatie van man en vrouw doortrekt naar de verhouding van de Heere Jezus met de Zijnen. "Deze verborgenheid is groot. Doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de gemeente" [Efeze 5: 32]. Terecht schrijven de Statenvertalers in hun kanttekening bij deze tekst over "het geestelijke huwelijk en de vereniging tussen Christus en Zijn gemeente." Ze voegen daar aan toe: "... welke vereniging hij een verborgenheid noemt, omdat zulks door geen natuurlijk mens wordt begrepen, ja, het wordt ook zelfs door geen verstand volkomen doorgrond, maar door het geloof bekend, dat Christus ons Hoofd en onze Bruidgom is, en wij Zijn geestelijke bruid en leden zijn, waardoor alle verworven weldaden en gaven, ter zaligheid nodig, van Christus in ons als Zijn ledematen vloeien."

Liefde

Christus de Bruidgom en Zijn kerk de bruid. Dat is het beeld, door de Heere Zelf in Zijn Woord ons aangereikt. In het onderwijs dat de Heere Jezus aan Zijn discipelen gaf, komt dezelfde vergelijking terug. "Kunnen ook de bruidloftskinderen treuren, zolang de Bruidgom bij hen is?", aldus luidt Zijn antwoord op de vraag naar de noodzaak van het vasten. Ik denk ook aan de gelijkenis van de bruidloftmeisjes, de wijze en de dwaze maagden. In overeenstemming hiermee zijn ook de woorden van Johannes de Doper: "Die de bruid heeft, is de Bruidgom. Maar de vriend van de Bruidgom, die staat en hem hoort, verblijdt zich met blijdschap om de stem van de Bruidgom."

Wie denkt in dit verband ook niet aan de slothoofdstukken van het boek Openbaring. "Kom herwaarts, ik zal u tonen de bruid, de vrouw van het Lam" [21: 9]. "En de Geest en de bruid zeggen: Kom!" [22: 17]; de roep tot de Bruidgom, met het oog op de dag van de bruiloft. Maar de kerk van

*De verbonds-
gemeenschap
van man en
vrouw heeft
haar oorsprong
in het
ongerepte
paradijs.*

*Christus
betuigt de
Zijnen met
kracht de
werkelijkheid
van Zijn trouw
aan hen en
Zijn liefde tot
hen. Ze mogen
zich ervan
verzekerd
weten.*

Christus op haar beurt wordt ook geroepen: “Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams” [19: 9].

Het lijdt geen twijfel, de Zoon van God schaamt Zich niet om Zich de Bruidegom van Zijn kerk te noemen. Hij heeft haar van eeuwigheid van de Vader ontvangen, ze is Hem op het hart gebonden, Hij heeft haar gekocht met Zijn kostbaar bloed, Hij heeft haar Zijn Heilige Geest gegeven en door Zijn Geest wekt Hij haar op om uit te zien naar de dag van de volkomen vereniging, wanneer God alles in allen zal zijn. Dan zal tot in eeuwigheid het grote avondmaal staan aangericht. Zover is het nu nog niet. Maar wat de Heere Christus wel gedaan heeft en telkens weer doet, is het uitstorten van Zijn liefde in haar hart. Hij heeft haar lief met een eeuwige liefde en Hij zal haar tot in eeuwigheid beminnen. Daarvan geeft Hij ook getuigenis. En zo wekt Hij ook haar wederliefde op. Zodat het haar belijdenis is: “Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft lief gehad.”

Van de kant van Zijn bruid is het besef van die liefde echter niet altijd even levendig. Er zijn tijden dat het alles ingezonken is. De oorzaak kan zijn dat ze in zonden is gevallen of dat de “zorgvuldigheden van het leven” de overhand hebben gekregen. Dan is aan de orde wat onze Dordtse Leerregels beschrijven als: het bedroeven van de Heilige Geest, het verbreken voor een tijd van de oefening des geloofs, het verwonden van het geweten, het verliezen voor een tijd het besef van Gods genade [V, 5]. Maar ook wanneer dit alles niet het geval is, dan is het desondanks telkens nodig dat de band van de liefde en de gemeenschap onderhouden wordt. Eén van de middelen die de hemelse Bruidegom daarvoor gebruikt, is de inzet van het Heilig Avondmaal. Door het gebruik daarvan wil Christus “de belofte van het Evangelie des te beter te verstaan geven en verzegelen”, om het met de woorden van onze Heidelberger te zeggen [zondag

25]. De tekenen van brood en wijn gelden dan als een gewisse gedachtenis en een zeker pand, zichtbare bewijzen van Christus’ liefde voor Zijn volk op aarde.

Olevianus beschrijft deze blijken van goddelijke ontferming met warme woorden: “... *zo dikwijls als ge van dit brood eet en van deze beker drinkt, zult ge daardoor als door een gewisse gedachtenis en een zeker pand vermaand en verzekerd worden van deze Mijn hartelijke liefde en trouw jegens u...*”

Nadrukkelijk: hartelijke liefde en trouw... In het sacrament van de heilige dis laat de Gastheer Zich in het hart zien. Zijn liefde en trouw jegens de Zijnen komen uit Zijn binnenste voort. Daar is de bron van Zijn genegenheid voor hen. En daarom zijn die liefde en trouw ook duurzaam en bestendig. Heeft Hij dat al niet bewezen in de weg die Hij voor hen gegaan is? “Hij heeft hen liefgehad tot het einde” [Joh. 13: 1], en daarom zal Hij hen ook tot het einde liefhebben. Niets kan hen scheiden van de liefde van Christus [Rom. 8: 35]. Daar moeten Gods kinderen van overtuigd zijn!

Twee woorden

Ons formulier spreekt als het over deze dingen gaat opnieuw met twee woorden: gedachtenis en pand, vermaand en verzekerd. Het woord ‘gedachtenis’ ziet op het sacrament als een teken, een in herinnering brengend teken. Het woord ‘pand’ laat het sacrament kennen als een zegel, een waarborg, een garantie. En zowel van gedachtenis als van pand geldt dat het gewis en zeker is. Het is aan geen enkele twijfel onderhevig. De uitdrukking ‘vermanen’ komen we in onze kerkelijke formulieren meer tegen. De gemeente wordt in het doopformulier “vermaand een mishagen aan zichzelf te hebben...” En ook: “Zo worden wij door de doop vermaand en verplicht...” In de taal van de bijbel en ook in onze belijdenis heeft het woord ‘vermanen’ niet de strenge ondertoon die we er gevoelsmatig misschien aan toekennen. We kunnen ‘vermanen’ gewoon vertalen met: onderwijzen, op het hart

binden. Dus wel met klem. Diezelfde klem is er in het woord ‘verzekerd’. Christus betuigt de Zijnen met kracht de werkelijkheid van Zijn trouw aan hen en Zijn liefde tot hen. Ze mogen zich ervan verzekerd weten. Hij garandeert het hun. Hij staat er Zelf voor in! Opdat ze zullen geloven en beseffen: zo zeker als ik dit brood voor mijn ogen gebroken zie en zo zeker als de beker mij gegeven wordt en ik dit brood en deze wijn tot Zijn gedachtenis met mijn mond eet en drink – zo zeker ben ik overtuigd van Zijn hartelijke liefde en trouw jegens mij...

Is het wonder dat de kerk van het Nieuwe Testament – met deze bedwelmende liefdesovertuiging in het hart – zo ook de getuigenissen van het Oude Testament leest? Dan weet ik het zeker dat de belijdenis van Psalm 45 een loflied op mijn Zaligmaker is – en ik stem er helemaal mee in: “Mijn hart geeft een goede rede op. Ik zeg mijn gedichten uit van een Koning. Mijn tong is een pen van een vaardig schrijver. Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen. Daarom heeft God U gezegend in eeuwigheid.”

Geen wonder ook dat het Hooglied van Salomo een lied van liefde voor deze Bruidegom wordt. Ik tref er de taal van de wederliefde in: “Hij kuste mij met de kussen Zijns monds, want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn. Uw oliën zijn goed tot reuk. Uw naam is een olie, die uitgestort wordt. Daarom hebben de maagden U lief. Trek mij, wij zullen U nalopen! De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkamer. Wij zullen ons verheugen en in U verblijden. Wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn. De oprechten hebben U lief” [Hooglied 1: 2-4].

Een voorbeeld uit de geschiedenis van de kerk. De brieven van de Schotse dominee Samuel Rutherford (1600-1661) zijn vol van deze vervoerde liefdestaal. In zijn brief aan lady Christina Boyd, geboren Hamilton, gedateerd 1 mei 1637, schrijft hij over verdrukking en

heimwee. Enkele zinnen uit zijn schrijven. "Wat moet het avondmaal in de grote hemelzaal met de verheven Koning der ere kostelijk zijn, als het gewone avondeten en de drank die wij in deze troosteloze woestenij staande gebruiken al zo aangenaam is. Als Hij van verre Zijn arme, verslagen, treurende Sionieten troost en mij alvast hartelijk laat groeten, ben ik verlegen

van verwondering bij de gedachte wat het zal zijn, als de Schoonste onder de mensenkinderen een zachte, lieflijke wang tegen de zondige wangen van arme zondaren zal aanleggen. O tijd, o tijd, versnel uw gang en vervroeg die dag. Lieve Heere Jezus, kom haastig. Kom, vliedend als een welp der herten of een ree op de bergen van Bether. Mij dunkt dat wij de uren maar nauw-

keurig moesten tellen en vaak moeten kijken hoe laag de zon al staat. Want voor de liefde bestaan geen grenzen. Pijn lijdt ze, pijn in zichzelf, totdat ze de Beminde in haar armen sluit."

J.M.J. Kieviet

Boekbesprekingen

Ds. P. van Zonneveld, *Brieven voor ouders, paperback, 136 blz., € 9,95, Uitgeverij De Banier, Apeldoorn, ISBN 978-90-336-30132.*

Dit boek bevat 64 hoofdstukjes die gaan over de relatie tussen ouders en kinderen. Duidelijk komt naar voren hoe verderfelijk het is als ouders hun kinderen voorgaan in het kwade. Ook wordt onderstreept dat een uitwendige nette levenswandel tekort is. Ouders redden het niet met wat godsdienstigheid. De vreze des Heeren is het beste voorbeeld. Maar ook ouders die de vreze des Heeren mogen kennen hebben zonden en gebreken. Opvoeden is een onmogelijke opgave. Maar de Heere wil gebeden zijn om wijsheid in de opvoeding. Hierbij valt te denken aan Jakobus 1:5 'En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.' De auteur geeft in dit boek goede, waardevolle aanwijzingen voor de opvoeding. De

ernstige waarschuwing ontbreekt niet. We willen dit illustreren met een citaat dat we vinden op blz. 65. Het gaat daar over vader Eli en zijn zonen Hofni en Pinehas. "Maar er is ook een andere kant. We kunnen ook te slap zijn in de opvoeding, net als Eli. Dan laten we het alleen bij woorden. Dan denken we zelfgenoegzaam; Ik heb ze gewaarschuwd, nu moeten ze het zelf maar weten. Maar dat is geen liefde die dan aan het woord is. Eli had zijn zonen uiteindelijk moeten straffen. Nog beter gezegd: hij had ze uit de dienst van de Heere moeten ontslaan, maar dat deed hij niet. Woorden alleen zijn goedkoop. Uiteindelijk stond de Heere niet voorop. Eli zelf stond op de eerste plaats. Als onze kinderen klein zijn, kan een beheerste tik heel gezond zijn. Zijn ze ouder, dan kan dat niet meer. Dan zijn er andere middelen om te kastijden. De grote vraag is altijd weer: Wie staat er voorop, de Heere of wijzelf? Zouden we onszelf misschien willen sparen?

Wat is het erg dat Eli heeft meege- werkt aan de ondergang van zijn kinderen. O, dat zelfverwijt."

Steun het evangelisatiewerk in Gent

en bestel uw boeken bij ons.

Uw bestelling ontvangt u binnen twee dagen thuis.

Email: webwinkel@evangelischcentrum.be
Telefoon (0032)92230560

Persbericht

cursus geestelijke vorming
et programma voor het cursus- ar 2011/2012 is samengesteld. or geïnteresseerden kan het van lang zijn de data alvast in de enda vast te leggen.
onderdag 8 september: Ds.C.G. eugdenhil uit Vlissingen: De ichten van de Geest
oktober: Ds. J.M.J. Kieviet uit ordrecht: "Och, dat het eens

kwam te gebeuren"
17 november: Dr. W. van Vlastuin uit Wezep: Mystiek, bevinding en geloof
19 januari: Ds. K.J. Kaptein uit Lunteren: De spanning tussen christen-zijn en samenleving
16 februari: De heer H. van Gro- ningen (St. 'De Vluchtheuvel') uit Kapelle: Verwacht u Hem?
22 maart: Ds. J. Westerink: De zin van het leven

De bijeenkomsten, waarbij ieder- een hartelijk welkom is, beginnen om kwart voor acht in de zaal van de Rehobôthkerk te Sommelsdijk Het cursusgeld bedraagt € 15.-- voor de gehele cursus, of € 3.50 per avond, inclusief koffie en uit- treksel.
Voor nadere inlichtingen kunt U terecht bij Kati Mulder, tel. 0187- 482443 ('s avonds).
De Stuurgroep

We hebben nog zo weinig goede boeken.

Helpt u ons alstublieft!

Stort uw bijdrage op

rekening 32 06 66
t.n.v. Stichting China
Postbus 1150
3900 BD Veenendaal

*Rust en ontspanning in de
prachtige Vulkaaneifel!*
Dichtbij
Friedensstimme-gemeente
**Ruime appartementen te
huur.**

Inl.: 0049-6594258990 en
www.huizesolagratia.nl

ReVOKE

I www.revoke.nl
E info@revoke.nl
T 0184-642253

Reformatische Vereniging van
Ongewild Kinderloze Echtparen.

Colofon

Dit blad is een uitgave van de stichting
Bewaar het Pand te Meerkerk.
Verschijnt eens in de veertien dagen

COMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren,
Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

ADRES VAN DE REDAKTIE:

Kopij voor het volgende nummer van
"Bewaar het Pand" zenden naar:

Ds. A. van Heteren, Vlaak 10,
8321 RV Urk, tel. 0527-688978

ADMINISTRATIE:

P.J. Boers, Bergstoep 46C,
2959 AC Streefkerk.

Telefoon: 0184-669116.

Fax: 084-2220131.

Email: pand@solcon.nl

ING 70.43.50 t.n.v. Stichting

Bewaar het Pand te Streefkerk.

Abonnementsprijs € 13,50 per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde

Staten en Canada 12 dollar per jaar.

Advertenties € 0,36 (ex. BTW) per mm
met een kolombreedte van 6 cm.

Bij kontrakt korting.

ISSN nummer: 0166 - 4646

WELKOM OP DE CGO

Weleens gedacht aan een toerustingscursus?

U wilt zich graag meer verdiepen in de Bijbel en de geloofsleer? Dat kan. De CGO start D.V. in september met een A- en B-cursus voor geïnteresseerde gemeentelieden. Ook jongeren zijn welkom!

Welke vakken? Bijbelkunde, Dogmatiek, Ethiek, Kerkgeschiedenis, Kerkelijke oriëntatie, Bijbelse oudheidkunde, Sekten en stromingen en Apologetiek

Inhoud vakken: Informatie op website: www.cgo.nu of in het informatieboekje.

Waar? Goes, Dordrecht, Amersfoort, Kampen en Rijssen

Op donderdagavond in Gouda.

Kosten? € 210,- (korting voor echtparen en studenten)

Roosters: De roosters voor de cursusplaatsen zijn te vinden op de website www.cgo.nu

Opgave: Via website: www.cgo.nu of bij de heer J. van Roest. Tel. 010-4717223.

e-mail: voorlichting@cgo.nu

Directie: J.H. Mauritz, tel. 0348-401978

e-mail: jh.mauritz@cgo.nu

CURSUSGODSDIENSTONDERWIJS

Friedensstimme

Op Zijn
Woord

"Iedere Rus een eigen Bijbel? Niet realistisch!"

Op het Woord van Jezus, wierp Petrus het net uit aan de andere zijde van het schip. Dat lag niet voor de hand! Maar de Heere sprak en het net kwam vol op Zijn Woord.

In gehoorzaamheid aan datzelfde Woord steunt Friedensstimme evangelisten in de voormalige Sovjet-Unie. Zij geven Gods Woord, die boodschap van zonde en genade, door in alle streken van dat land. Een onmogelijke opgave. Een heerlijke dienst. U kunt dit

werk steunen met uw gebed en gaven. U kunt dit werk steunen

met uw gebed en gaven.

Uw bijdrage is welkom op:

GIRO 41 32 334.

Postbus 15 | 2800 AA Gouda | T 0182 - 538 544 | www.friedensstimme.nl